

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Continens I. Viam Perfectionis. II. Castellum Animæ siue septem
Mansiones. III. Exclamationes, vel Meditationes animæ ad Deum suum ...

Teresa <de Jesús>

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.XXVII.

Caput vnicum; Declarat quantum in perseuerantia momenti situm sit, vt
ad vltiores mansiones pertingatur; quantum hic diabolus bellum
moueat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37994

S.
Theresia

Opera
N. VII
166

De virtutibus a-
liorum non
loquendum.

posset, hacque ratione detractionibus mutuis ostium aperiretur, sed
solum res indicanda (quemadmodum alias dixi) quæ ei adferre reman-
ere potest. Apud nos quidem (Deo laus) tantum rei huius periculum non
utpote quæ tam continuum seruamus silentium. nihilominus bonum
est, excubemus, & omnem in partem, ne decipiamur, circumspiciamus.

MANSIO SECUNDA.

Vnum dumtaxat complectitur caput.

CAPUT VNICVM.

DECLARATIO, QUANTVM IN PERSEVERANTIA MANSIO-
tis situm sit, vt ad vltiores Mansiones pertingatur. quantum hic diabolus belu-
ueat. adhec quantopere expediat, in via iam tum in principio non errare, & ta-
dem ad illas perueniamus. Ad hoc, quoddam proponit medium, quod
quàm efficacissimum esse, ipsa in se est experta.

Iam verò videamus & declaremus, quales sint animæ, quæ in se-
cunda mansionem ingrediuntur, & quidnam in eadem agant. vltima
quàm paucissimis id possem decurrere, quòd alio in loco vberius de
ipso sim locuta, & fieri non possit quin multa rursus hic dictura sim, quæ
alibi dixi; eorum enim quæ alias dixi, nihil omnino recorder. Quia in
dem id alio modo ac via declarare, ac nouo velut cum obliuione copari
possem, nobis me tædio minimè futurum; sicuti omnes hac de re scripti
libri, esto sint plurimi, semper nobis æquè accepti sint. De illis igitur
erit sermo, qui se iam ad aliquod tempus in oratione exercueret, & mo-
lexere quidem quanti sua inter sit, in prima mansionem non hærere, non
dum tamen apud se firmiter statuerunt, in illa non manere, sed
huc sæpè ad eam recurrunt, quòd à peccandi occasionibus se non ex-
diant; quod sanè per quàm periculosum est. Nihilominus adhuc hærere
na Dei misericordia est, quod colubros, & alia venerata animalia fugere
subinde procurent, simulque, quantum in eorum fugæ bonum situm
intelligant. Hi ex parte longè plus laboris habent quàm priores, etiam
to in periculo non versentur; tum quòd ipsum iam agnoscere videantur
tum quòd magna vltius progrediendi spes illis affulgeat. Plus in qua
laboris habent: eò quòd priores sunt velut muti, qui nihil audiunt, tam
sua illis obmutescencia non tam grauis est, facileque eam ferunt
verò eorum labor est & pœna qui quidè audiunt, loqui verò non valent
non propterea tamen mutorum fors optabilior est quàm surdorum; cum
sanè multum sit, audire posse quæcunque nobis dicuntur. Hi ergo priores
tiores vocantem Dominum audiunt; nam quòd semper introgre-

Quinam in
secunda
mansionem
agant.

Maiorem si-
laborem, sed
minores peri-
culum prio-
ribus.

Audiunt
dum voca-
tem.

loco in quo Maiestas illius residet, iam viciniore sunt, ipse se valde bonum vicinum praestat; adhuc misericordia & bonitas illius tanta est, vt, esto adhuc in nostris voluptatibus, negotijs, delicijs, ac multis saeculi huius haereamus, atque in peccata identidem labamur, & denuo resurgamus (haec namque animalia ita virulenta sunt, eorumque consortium ita noxium, ad haec inquieta & tumultuosa, vt pro miraculo foret, inter ea agentem, non continuo cespitare ad cadendum; nihilominus Dominus hic noster tanti faciat, quod eum diligamus, eiusque contubernium sectemur, vt semel atque iterum nos vocet, quo ad illum accedamus propius. Haecque illius vox ita dulcis est, vt misella anima nostra penè in se deficiat & annihiletur, quod statim quod ipse iubet, exequi nequeat, itaque, sicuti dixi, longè illi grauius est audire, quam penitus non audire. Non dico porro, tales has esse voces & vocationes, quales illae de quibus postea dicendi locus erit, sed eas per piorum hominum colloquia, sacras conciones, bonorum librorum lectionem, aut alia multa fieri, per quae Deum aliquando vocare audistis, puta morbos & afflictiones, & aduersitates; adhuc per veritatem quamdam, quam tum cum orationi infusimus, ipse aperit ac deregat: quae, quantumuis remissa ac frigida sit, magni à Deo fieri solet. Vos porro, carissimae, primam hanc gratiam pro parua nolite reputare, nec contristemini aut deijciamini, esto vocanti Domino quam.

Vocat Deus animam diuersimodè.

Illis longanimitas & patientia.

Verum mirae & terribiles sunt, quas diabolus hic intonat, oppugnationes, & quidem sexcentis artibus & machinis, maioriq; cum animae afflictione, quam in prima mansioni sensit. Illic namq; erat muta & surda, aut saltem valde parum audiebat, & minus, oppugnantem, resistebat, tamquam qui ex parte de victoria consequenda desperat. Hic verò & intellectus est viuacior, & animae facultates cautiore; & bombardarum fragores & ictus ita peraguntur, vt animae non possit eos non audire. Et enim hosce inanes rerum saeculi huius fulgore demones hic viuaciter memoriae representant, eiusq; delicias ac voluptates, quasi aeternas, meti obijciunt; adhuc, quanti ab hominibus mundanis fiant & aestimantur, ite amicos, consanguineos, valetudinis per austeritates corporeas conseruationem (nam q̄ hanc mansionem ingreditur anima, semper aliquā subire austeritatem velle incipit) & alia sex cetera huiusmodi impedimentorum genera.

Demon quomodo oppugnet secundam mansionem ingressos.

Quam, o mi Iesv, tempestates & turbines, quos caco demones hic concitant, sunt terribiles; quantae sunt misellae animae, ulterius progredi, an retro ad primam mansionem pedem referre debeat nescientis, affli-

ctiones!

S.
Theresia

Opera
N. VII
16

*Ratiocinia,
quibus ani-
ma à mun-
do auocetur.*

*Cosmophi-
larum finis
et vanitas.*

ctiones! Nam ex alia parte ratio ei repræsentat fraudes & technas in-
diatoris, ei ostendendo, speciosa illa omnia nullius planè momenti esse
respectu & comparatione eorum ad quæ ipsa aspirat. Fides deinde eam
docet, quid sit quod hominem perficiat. Memoria ei repræsentat, quæ
tandem omnia hæc finem habeant, & quo exitu terminentur; in-
mentem ei reuocando mortem eorum qui rebus hisce transitorijs ad-
tietatem usque frui sunt; & quomodo nonnullos eorum etiam repe-
tina morte viderit exstingui, ac quàm citò eorum apud omnes memores
interciderit, ac nullus eorum iam recorderetur; nec non quomodo do-
quos, quos maxima rerum prosperitate florentes cognouit, in terra-
pultos, omnium pedibus viderit conculcari, & super quorum ipsa
pulcra frequenter transierit, denique illorum corpora iam scætere ve-
mibus & lumbricis; nec non alia id genus, quæ menti memoria potest
ijcere. Voluntas denique amare gestit illum, in quo tam innumera amo-
ris signa & argumenta perspexit, & vel vnum eorū reciproco amoris
pensare vellet. Nominatim verò ei proponitur, quomodo verus &
cerus hic amator numquam ab ipsa recedat aut absit, vbique locorum
comitando, vitamque & esse ei dando. Accedit mox intellectus, qui
ostendit, sibi se meliorem sincerioresque amicis comparare non po-
se, tametsi ad plurimos vitam annos extenderet: ad hoc mundum hunc
quantus quantus est, plenum esse dolo & mendacio, & has ipsas, quæ
dæmon ipsi oggerit, voluptates & delicias multis esse laboribus, an-
tibus, & contradictionibus intermixtas: præterea ipsa firmiter credit
ac sibi persuadere posse, nullam se extra castellum hoc securitatem
pacem reperturam; proinde per alienas domos curiosa non obambulare
cùm omnigenis domus propria bonis ita sit referta, dummodo in ea ma-
nere, ijsque frui velit. quis enim ita domi suæ inueniat quidquid sibi ne-
cessarium est, vti ipsa in sua, talem præfertim apud se habens hospitium
qui ipsam bonorum omnium dominam (dummodo, ad instar filij prodigi,
se se prodigere, & ad suillas siliquas abijcere non velit) efficiat?

*Consuetudo
rerum mu-
danarum
quæ noxia.*

*Rerum mu-
danarum
tractatio
noxia.*

Hæ sunt rationes, quibus dæmonis nequitia & versutia retundatur
sed, ô Domine & Deus meus, quàm has omnes destruit ac dissipat, quæ
rebus hisce vanis ita assueuerimus, & videamus iam passim omnes
totos ipsis applicare; eò quòd fides hodierno die ita mortua est, magis
vt diligamus & sectemur ea quæ oculis nostris videmus, quàm quæ
nos docet! Vt autem verū fatear, permultas miseras videre eam in ip-
res hæc quas oculis cernimus, efflictim confectatur. sed hoc solum
putandum & ascribendum rebus illis virulentis quas tractamus. tam
quemadmodum qui à vipera morsus est, veneno toto corpore seculum
fundente, inflatur & intumescit; pari modo hic se res habet, nisi dilige-

tiſſimè nobis ipſae caueamus. Certum autem eſt, multis, quò ſanitati reſtituamur, medicamentis nos opus habituras; quin imò adhuc nimis quàm magna Dei miſericordia eſt, ſi non emoriamur.

Multas hic animae proculdubio patitur afflictiones & amaritudines; praefertim ubi ſubolſacit & percipit diabolus, illam iam magis diſpoſitam eſſe, & conſuetudinem quamdam induiſſe, ad multo vltius progrediendum. Vnde vniuerſa inferorum vis coibit & cõſpirabit, vt ipſam inde digredi & retrocedere faciat. Hic tuo, Domine mi, opus eſt auxilio & ſubſidio; ſine illo enim nihil omnino poſſum⁹ efficere: ne patere, quaſo, per miſericordiam tuam, animam illam decipi, vt quæ bene cœpit deſerat; ſed lumen ei da, vt omne bonum ſuum in eo conſiſtere videat, ſeq; à malo contubernio ſubducatur. Etenim permagnum quid eſt, ipſam cum illis qui huiuſmodi res tractat conuerſari, & familiarem reddi nò modò ijs quos in eadem ſecum videbit manſione & camera, verùm etiam cum ijs quos ad interiores Manſiones & intima penetralia penetrariſſe intelliget. Hoc namque maximopere illi proderit; imò tã bene, & tam frequenter, cum illis conuerſari poſſet, vt quò ipſi iam peruenere, eodem ipſam ingredi faciant. Semper porro videat & aduertat, ne vllò modo ſe vinci ſinatur: ſi enim diabolus tale ipſam propoſitum feciſſe, & ita determinatã eſſe videat, vt vitam, quierem, & quidquid demũ offerre ipſe illi poteſt, omittere malit, quàm ad primam manſionem redire, potiùs eam deſeret, & impugnare deſinet. Viriliter ergo agat, nec de illarum ſit numero, *Diabolus fugit animas reſolutas.* qui cum Gedeone ad prælium ituri, toto corpore proni aquam bibeant: ſed ad cum vniuerſis diabolis pugnandum abire ſe, nec melioribus indui armis poſſe cogitet quam armis Crucis. Quod etſi adhuc aliàs dixi, hîc tamen iterum repeto; nimirum, vt qui primũ incipit, hîc non niſi delicias & conſolationes eſſe putet aut ſibi fingat: hoc namq; nimis humile & infirmum tam pretioſi & magni ædificij fundamentum foret, & ſi arenã id inædificare incipiat, omnia tandem ſuperſtructa ad terram corruent, & afflictio tentationeſq; identidem ingruent, neue vnquã hic deerunt. Neque enim hæc ſunt manſiones, ubi manna cœlitus pluuit; vltius longè hæc ſunt; ubi nimirum ita omnia animæ ſapiunt, quemadmodũ ipſa cupit & deſiderat, quòd aliud nò cupiat quàm quod cupit Deus. *Gustus non ſunt in oratione potenti, virtutibus infirmis.* Rideliculus ſanè & turpe eſt, nos adhuc inter ſexcenta impedimenta & imperfectiones agere, adhuc virtutes noſtras adeò infirmas eſſe, vt vix per ſe in pedes (vt ita dicam) queant cõſiſtere & incedere, vtpote non niſi nuper in lucem edi cœptæ (ac faxit Deus, vt eæ etiam natæ & inceptæ ſint) & interim nos guſtus ac cõſolationes in oratione habere velle, deq; ariditatibus conqueri. Numquam hoc vobis contingat, cariſſimæ, ſed potiùs crucem amplectamini, quam ſponſus veſter ſuos in humeros ſu-

S.
Theresia

Opera

IN VII

libris

stulit, atque hoc, symbolum & axioma vestrum esse debere credite. Quod plus pati potest, plura eius nomine pariat, hæcque omnia beatissima; reliqua ut accessorium quid, si vobis Dominus dederit, mensas hoc nomine illi gratias agite. Ad exteriores quidem afflicta ferendas, satis vobis fortes & valide esse videbimus, dummodo interioribus vos Deus Opt. Max. consoletur. At nouit Maiestas illius, quid nobis consentaneum sit, quam nos ipsæ; hinc quidnam petamus nobis det, ei consulere non oportet; merito quippe nobis dicere potest nescire nos quid petamus.

Laborate, ut voluntatem diuinam ad optare, esse debet. Lapsus orationis se applicentis.

Eius qui orationem primum exercere incipit, scopus potius esse debet (hoc quæso nolite obliuisci: permagni enim refert.) labor & proponere, atque omni quæ potest diligentia sese disponere, hanc voluntatem diuinam conformet atque attemperet. Ideoque ut expeditum ac certissimum habetote (vbi postea adhuc dicam) maiorem, quæ via spiritali obtineri perfectio potest, in hoc vno consistere. Quæ perfectius habuerit, plura à Deo dona recipiet, & in hac via longius uectus est. Nolite existimare, plura hæc secreta mysteria subesse, tantam piam ignota vel non intellecta arcana: in hoc namque omne nobis bonum consistit. Si ergo in viâ principio exercemus, cupientes hanc Dominus nostram voluntatem exequatur, nosq. eo modo conducere ad hanc conducere volumus, quam ædificium & fabrica hæc habere soliditate testis. Proceuremus, quam possumus accuratissime, agere quod in nobis est, & ab animalibus illis venenatis caueamus. sæpe namque nos Dominus à malis cogitationibus & ariditatibus impugnari vexarique sentimus, eas à nobis ipsi dispellere non possumus; quin etiam nos interdum ad hanc morderi permittit, tum ut postea nobis cauere nouerimus, tum ut videat, num valde nos pœniteat quod illi peccatis offendimus. Quocirca ne nimio opere contristemini, si interdum vos labi contigerit, nec propterea ulterius procedere omittite aut negligite: ex hoc namque lapsu vestro Dominus bonum eliciet, vti qui theriacam vendit, alius & sinceritatem emptoribus probaturus, primus venenum aliquod potumit. Tamen si alia in re nostram ipse miseriam, quantumque ipsam variis distractio nobis noceat, non videamus quam in hac lucta & fluctu, satis sanè hæc foret ad denuo recollectionem nostri faciendam, maius esse malum queat, quam quod domi nostræ non simus? aut qui quæ in alienis domibus inueniendæ spem habere possumus, cum ne in propria quidem quietem inuenire possimus? quod tam magni & veri amici & sanguinei, & quibuscum semper (esto nolimus) viuendū nobis est, videlicet nostræ potestatis, bellum nobis mouere videatur, tamquam bellū quod nostra illis vitia intulerunt. Pax vobis, carissimæ, dixit Angelus.

Cum Deus nos tentari sinat.

Pax & quies animi nobis necessaria.

lis suis Christus, & saepius ad eam ipsos est cohortatus. At mihi credite, si eam domi nostrae nō habeamus nec habere procuremus, nec in alienis eā reperiturus. Bellū hoc, p sanguinē Iesv Christi, quē pro nobis effudit, rogo. & nunc finē accipiat; & hoc ipsa peto ab ijs, qui nondū intra seipsos ingredi cōperūt, eos verō, qui iā caperunt, vt nihil sit, q̄ eos cogat retrocedere. Cogitēt, relapsū peiorem esse lapsū; iam vident perditionē suā; in Domino itaque, non autē in se, confidant, & videbunt, quomodo eos diuina Maiestas in aliā deductura sit, & in illā demum terram inducenda, vbi hē illos ferā adeo non tangere, nec defatigare aut vexare possunt, vt eas ipsimet oēs subijciant, edoment, imō illis insulcent, & pluribus bonis donentur ac fruantur, etiā in hac vita quā desiderare possent. Quia (vt initio dicebam) iam aliās vobis sui ipsi, quo vos in turbis & procellis inquietudinis, quas cacodēmō hīc ciet, modo gerere debeatis, & quomodo prima sui recollectio nō violenter, verū leniter & cum suauitate quadam potius inducenda sit, quō magis continua ac diuturnior hāc esse queat; hinc de eo hic aliud non dicam, quā permagni (vt ego quidē cōseco) referre, vt cum hominib⁹ hac in re versatis identidē communicetis. quia verō putaretis, ex omissione nonnullarum rerum, quā vt fiant omnino necessarium nō est, multū emergere dāni posse, certā estote (dūmodo non penitus ac studio ex omittantur) Dominū id totū, esto non inueniremus aliquē qui nos doceat, in nostrā vtilitatē conuersurū. huic namque malō intermissione inquam recollectionis nullū inuenire remediū est, nisi eā denuo & ab initio quis resumat; anima alioqui paulatim magis ac magis, in totale perniciem suā ruet. atq; vtinam id ipsa etiā intelligat! Cogitabit forsitan aliqua vestrum, quin & dicet, si tam malum est retrocedere, melius fore numquam incipere, sed foris extra castellū manere. Iam tum in principio vobis dixi, quin ipse Dominus id dicit, qui amat periculum, in eo perire; & portam, qua in castellum hoc intratur, esse orationem. Ridiculum ergo & stolidum foret existimare, cōelum nos ingressuras, & interea intra nos ipsas non ingrederemur, nos ipsas cognoscēdo, nostramque miseriam, & quidnam Deo debeamus considerando, adhuc veniam & misericordiam illius saepē non exposceremus. Ipse quoq; Redemptor ait: Nemo venit ad Patrem, nisi per me. Nescio tamē, an hāc ipsissima ei⁹ sint verba; puto quōd sic. Et alio loco: Qui videt me, videt & Patrem meū. Si ergo numquā illū intueamur, nec, quid illi debeamus, nec mortē quā nostri causa ptulit, cōsideremus; nescio, quomodo eū nosse, aut aliquod ad illius obsequiū op⁹ prestare possimus. Quod. n. fidei sine operibus, & honorū, nisi valori meritorū Iesu Christi, vnici boni nostri, vniatur, esse priū aut valor pōt? aut quis nos, ad Dñm hūc amandū excitabit? Det ei⁹ Maiestas, intelligam⁹, quanto illi pretio cōstemus; deinde nō esse seruū maiore dño suo;

*Relapsus
lappu pater.*

*Recollectio
quomodo
exercenda.*

*Deum cōsiderandus
& intueendus.*

suo; adhuc laborandum nobis esse, quò gloria eius donemur; ac propterea
necessum esse nos orare, ne semper & iugiter in tentatione maneamus.

MANSIO TERTIA

Duo hac complectitur Capita.

CAPUT I.

OSTENDIT, QUAM PARVUM HABERE SECURITATIS PARS
simus, quamdiu in hoc exilio vivimus, esto etiam status, ad quem erecti sumus
sublimis sit: adhuc, semper cum timore nobis ambulandum esse. Aliquot
bona puncta caput hoc continet.

Beatus est
qui in ter
tiam man
sionem in
gressus est.

Illis ergo, qui divinam misericordiam praedictas luctas persegere, & po
seuerantia duce in tertiam mansionem ingressi sunt, quid aliud de
cemus, quam illud Psalmographi, Beatus vir qui timet Dominum? Magna
quid, sanè, mihi Maiestas illius praestitit, dum mihi hic intelligere con
quid ille Psalmi versiculus linguam nostram vernaculam sonet, hac praesentia
occasione: nam ita sum hac in re rudis & imperita. Merito sanè illum
beatum nominare possumus; eò quòd (nisi post tergum respiceret,
quantum quidem intelligere & coniectura assequi possumus, in via
salutis suae via constitutus est. Hic iam videbitis, carissimae, quantum
rar, in superioribus conflictibus non succubuisse, sed victoriam retin
se. etenim certissime mihi persuadeo, Dominum perpetuum illis con
entiae quietem ac securitatem concessurum. quod profectò non medi
cre bonum est. Securitatē dixi; & malè dixi: nulla quippe in hac via de
tur securitas. & propterea id me semper sub hac conditione dicere, in
ligatis velim, Nisi iter inceptum deserat, & retro spexerit. Nimis quidem
magna miseria est, in hac vita vivere; nam tali semper in timore nos
vivere oportet, in quali agunt, qui semper hostem ante portas, & volu
in oculis habent; quia hi sine armis neque dormire, neque cibum cape
re possunt, sed perpetuo eos in metu & cautela, ne qua arcem hanc par
te subruant, aut actis cuniculis in eam percurrant, agere oportet.

Vita huius
miseria
quanta sit.

Quomodo, o Domine & Deus meus, & omne bonum meum, vita haec
adeò misera desiderari queat, in qua cum agimus; non possumus non ali
duò velle & optare, ut ex ea nos educa; nisi spes sit, fore ut eam aliquando
pro nomine tuo perdamus, aut in tuum obsequium verissime succum
simeq; impendamus; & (quod potissimum est) ut intelligamus, quae sit vo
luntas & beneplacitum tuum. Si ita tibi placeat De^o meus, moriamur tecum.

Apoll.